

Nr 494.

Av herr **Lundqvist**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående vissa avlönings- m. fl. anslag under riksstatens fjärde huvudtitel för budgetåret 1954/55 m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 110 angående vissa avlöningsanslag m. m. under fjärde huvudtiteln föreslår departementschefen under (7) Armén: Avlöningar till aktiv personal, m. fl. punkt 11 (sid. 88) och punkt 21 (sid. 90), att på arméingenjörkårens stat måtte uppföras beställningar för två arméingenjörer (radaringenjörer) i lönegrad Ce 25 och en arméingenjör (vapeningenjör) i lönegrad Ce 23, av vilka beställningar en radaringenjör och vapeningenjören äro avsedda för Lv 6 samt en radaringenjör för Lv 3.

Arméingenjörkåren tillkom såsom ordinarie personalkår den 1 juli 1948 i enlighet med därom framlagt förslag i kungl. proposition nr 206 samma år. I denna proposition yttrade departementschefen bland annat (sid. 276):

”I fråga om kompetenskraven för arméingenjörkårens personal kan jag biträda den uppfattning, som försvarskommittén och ett flertal remissmyndigheter givit uttryck åt, nämligen att i princip examen från teknisk högskola bör fordras för alla befattningar såsom vapen- och signalingenjörer samt för motoringenjörer i ledande befattningar, under det att lägre kompetenskrav kunna uppställas för vissa motoringenjörer. Sistnämnda ingenjörer böra erhålla icke-ordinarie anställning och benämnas extra ordinarie arméingenjörer men böra på grund av avsedd tjänstgöring tillhöra arméingenjörkåren. Ifrågavarande ingenjörer synas i enlighet med tjänsteförteckningsutredningens förslag böra hänföras till 24 och 22 lönegraderna.”

Motsvarande kompetenskrav återfunnos i den första provisoriska instruktionen för arméingenjörkåren (TLA 51/1948) och återfinnas i nu gällande instruktion (TLA nr 48/1953).

Härav framgår alltså, att kåren i princip består av två skilda kategorier, i fråga om vilka olika kompetenskrav gälla, nämligen motoringenjörer med lägre utbildning för placering i icke ledande befattningar, exempelvis vid vissa regementen och kårer, samt övriga ingenjörer med utbildning vid teknisk högskola för placering såsom motoringenjörer i ledande befattningar, exempelvis vid vissa staber och skolor, samt såsom vapen- och signalingenjörer vid såväl staber och skolor som regementen och kårer. De motoringenjörer, beträffande vilka i princip icke fordras examen från teknisk högskola, hava inplacerats i lönegraderna Ce 23

och Ce 25, under det att övriga arméingenjörer inplacerats i lönegrad Ca respektive Ce 27 och högre.

Under senare år har tillkommit en ny kategori arméingenjörer, nämligen radaringenjörer, beträffande vilken kategori uppställts samma kompetenskrav som det, vilket gällt och gäller för vapen- och signalingenjörer samt motoringenjörer i ledande ställning, det vill säga avgångsexamen från teknisk högskola. I följd härav hava radaringenjörerna städse inplacerats i lönegrad 27 eller högre.

I enlighet med således fastslagna principer har chefen för armén föreslagit, att två nu sakanslagsavlönade radaringenjörer i Cg 24 och Cg 22 vid Lv 3 och Lv 6 samt en sakanslagsavlönad vapeningenjör i Cg 22 vid Lv 6 skulle överföras till arméingenjörskåren med inplacering, radaringenjörsbefattningarna i Ce 29 och vapeningenjörsbefattningen i Ce 27 (sid. 69). Försvarets civilförvaltning har förklarat sig icke vara beredd att tillstyrka förslaget i avvaktan därpå, att löneställningarna för dessa befattningar komma under prövning av den med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande tillkallade utredningsmannen för översyn av lönegradsplaceringen för sådan extra personal inom försvaret, som avlönas från andra anslag än avlöningsanslag.

Departementschefen har emellertid på förut angivet sätt föreslagit en överföring av här ifrågavarande, nu sakanslagsavlönade befattningar till beställningar inom arméingenjörskåren med sådan lönegradsplacering, att radaringenjörerna skulle avlönas enligt lönegrad Ce 25 och vapeningenjören enligt lönegrad Ce 23. Därigenom skulle alltså erhållas en ny grupp radar- och vapeningenjörer med lägre kompetens än övriga arméingenjörer av motsvarande kategorier, vilket uppenbarligen skulle medföra menliga konsekvenser ur olika synpunkter. Därvid är särskilt att märka, att den militärtekniska utvecklingen under senare år icke minskat utan tvärtom starkt ökat kraven på kompetens hos de arméingenjörer, som syssla med luftvärnets instrument- och radarutrustning, och märkligt är vidare, att det framlagda förslaget icke vare sig gjorts till föremål för utredning eller underställts chefen för armén för hans yttrande.

Det kan i detta sammanhang förtjäna omnämnas, att frågan om införande av en särskild kategori mariningenjörer med lägre kompetens än övriga inom kåren gjorts till föremål för en mycket omfattande utredning, över vilken samtliga berörda parter givits tillfälle att avgiva yttrande.

Det synes under dessa omständigheter bättre att i anslutning till civilförvaltningens ställningstagande avslå departementschefens framställning och göra frågan om överförandet till arméingenjörskåren av här be-

rörda ingenjörsbefattningar till föremål för utredning, varvid tillfälle givetvis måste beredas chefen för armén att avgiva sitt yttrande.

Under åberopande av det anförda hemställes,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts förslag, att under (7) Armén: Avlöningar till aktiv personal m. fl., punkt 11 och 21, på arméingenjörskårens stat uppföra beställningar för två arméingenjörer (radaringenjörer) i lönegrad Ce 25 och en arméingenjör (vapeningenjör) i lönegrad Ce 23, samt i stället uppdraga åt Kungl. Maj:t att låta frågan om berörda överföring göras till föremål för utredning och nästkommande år inför riksdagen framlägga nytt förslag i ärendet.

Stockholm den 29 mars 1954.

R. Lundqvist.
